

rikkunud, ja et ta foggoni ühhe teise kolilapseks kus-
rust 30 kopp. hõbberahha warraštanud. Agga, mis
wastust emma andis! Kül ta jätab aega mõda
kuriad kõnned mahha; teised kolilapsed wist temma
wallejuttudest ennam nimmetanud, kui töösi on;
afna rutud tahhan maksta, need 30 kopp. ka, kui
poeg neid tööste on warraštanud. Kolipiddajat
veel maenitseb, et ärge olgo vägga walli nisugguse
nore poissi vasto; wimaks lissas jälle jure: Ta on
alles laps! — Ei mitte kaua aega pärast sedda olli
Hinrik feikide kannatusi árratütand; sest, ehet ta kül
alles laps olli, siis ta teggi ommeti valjo ennam
pahha, waewas teisi inrimessi ennam, ja teggi en-
nast ülepea alwemaks feikide melest, kui ükski mu-
teine kolipeis. Heideti tedda sepärrast sealt kolist
wålja ja sadeti emma jure taggas, kes ei wibind
keik süüd kolipiddaja, kui waljo süddamega mehhe
peale, lükkades. Kuida ta, ütles emma, sedda hak-
kaš lootma, et lapsel ühtegi wallatusi ei pea olle-
ma? Olgo ta ehet ka wähhå wallato olnud, mis siis
muud: ta on alles laps!

Wega mõda sai Hinrik ühhe kaupmehhe jure
poepoiks; agga mis öppipois ta olli, Jummal-
partako! Perremees olli pehmike, eggas joudnud
tedda tallitseda; sellepärrast ta ka temmaga peagi
árratüddines, eggas emmagi nüüd ennam julgend
omma endist wabbandamist suhho wöötta: ta on al-

les laps! Hinrik seál ei hoildnud omma kässt falla-
ja noppimast ja warraštamast, eggas omma keelt
walletamast ja teisi teotamast; ta heitis teiste ülle-
annetumatte kilda; ning enne kui pool öppimisse
aeg otsa olli löppend, heideti tedda wang, sest et
ta perremehhe laeka lükust olli lahti murdnud, ja
sealt rahha olli warraštanud. Emma soitles tedda
nüüd kül temma nurjatumatte kombette pärast,
agga perremeest ka, et tedda polle surema holega
omma silma warjo al piddanud; agga se ei tulnud
emma melegi, et temmas ennesel nisamma paljo
süüd olli, kui Hinrikil ja perremehhel. — Hinrik se
kord peasisi awwalisko nuhtlusse alt lahti, agga jai
nüüd diete omma emmale waewaks ja foormaks;
sest et ükski tedda ennam tahtnud omma öppetusse
alla ehet omissa tenistusse wöötta. Emma piddi
temmale allati rahha andma, mis ta furja seltsilis-
tega árraprassis; ta piddi tedda hulga rahhaga
wætenistussest lahti lunastama, fuhho ta ennast
oli joobnust peast árramünud; mitto kord piddi
temma wöllad maksmä ja sedda fahjo árratasuma,
mis poeg olli koerussse pärast teinud. Nenda em-
ma sattus isse sure waeusse sisse, ja kaebas fibbe-
daste omma tannamatta poia peale, ilma ommeti
m rkamatta, et se keik temma fašwatamisse sū olli.
Sest, siis kui Hinrikut ifka selle rummala wabban-
damissega olli wabbandanud: temma on alles laps!